

[Anna Westergaard.]

tog, kan udkastes og bliver udkastet ubehagelige og uhyggelige ting, der i påkommende tilfælde kan forårsage sådanne sygdomme, men jeg kan altså ikke i lovforslaget finde optaget noget forbud eller andre forebyggende foranstaltninger af tilsvarende art, som efter forslaget udførlige bestemmelser skal gælde for sø- og luftfarten. På det foreliggende grundlag — herunder altså ikke selve det internationale karantæne-regulativ med de 115 artikler, der ikke foreligger her — ville jeg tro, at det ville have været af værdi at vide grundene til den ændring af indholdet af den nugældende lovs § 48, som jeg har hæftet mig ved. Men det vil vi ganske sikkert også med lethed kunne få oplyst i det udvalg, der jo nu vil blive nedsat.

Iøvrigt har jeg kun den bemærkning at gøre, at lovforslaget som helhed er et udslag af internationalt samarbejde i menneskeheden og dermed i fredens tjeneste, et meget betydningsfuldt arbejde, som vi i det radikale venstre med glæde giver tilsagn om at deltage i.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg takker for den tilslutning; lovforslaget har fået fra samtlige ærede ordførere.

Det ærede medlem frk. Anna Westergaard stillede et spørgsmål, som jeg beklager det er mig umuligt at svare på uden videre. Jeg mener, at den bemyndigelse, der gives ministeren, dækker tilstrækkeligt, idet det altså vil komme til at dreje sig om en administrativ bekendtgørelse, men jeg er ikke i stand til at sige, hvorfor loven ikke siger noget direkte herom. Nu får vi jo en udvalgsbehandling, og dér får jeg forhåbentlig også selv lejlighed til at lære denne side af sagen nøjere at kende.

Jeg vil iøvrigt sige til de bemærkninger, der er gjort særlig af det ærede medlem frk. Anna Westergaard om opbygningen af lovforslaget, at det, der her har været det ledende princip, ikke har været hensynet til sammenligningen med tidligere lovgivning i Danmark, men hensynet til verdenssundhedsorganisationens regulativ, som må følges så nøje, som det nu er muligt at tilpasse lovgivningens systematik til det, som er gældende lov i andre lande, der har givet tilslutning til dette regulativ, så det bliver let at orientere sig i den danske lov.

Det ærede medlem hr. Bjerre syntes, at

der var for mange bemyndigelser i denne lov, og det ærede medlem pegede på § 44, hvori det hedder, at „denne lov trykkes på dansk, engelsk, fransk og tysk“. Ja, man kunne naturligvis medtage en bemyndigelse nr. 21 og affatte paragraffen således, at den bemyndiger ministeren til at lade loven trykke også på de her nævnte fremmede sprog, men vi skulle jo være varsom med bemyndigelserne, og her står der altså nøjagtigt, hvad der skal ske.

Jeg vil iøvrigt sige, at det ikke er nogen behagelighed at få de bemyndigelser, som denne lov giver; det vil det næppe være for nogen minister. Det er en praktisk, administrativ opgave, som skal løses. Man må ikke glemme, at i det øjeblik, der virkelig udbrød en epidemi, båret til landet ved samferdsel med udlandet, foreligger der en særlig forpligtelse for en minister, der får en så udstrakt bemyndigelse, og på de institutioner indenfor hans ministerium, som til daglig administrerer disse ting — en forpligtelse til at handle selv, om jeg så må sige efter konduite, indenfor rammerne af de bemyndigelser, som loven giver. Det har i mange tilfælde været uhyre beroligende for en minister at kunne svare: ja, men det og det har jeg ingen hjemmel til, for loven siger sådan og sådan. Det system, der er anvendt ved opbygningen af dette lovforslag med dets udstrakte bemyndigelser for administrationen til at handle, og handle uden først at skulle gå til rigsdagen, giver ingen mulighed for at dække sig bag lovgivningen, men kun en klar forpligtelse til at holde disse ting under bestandig opsyn og til at handle, når hensynet til befolkningens sundhed kræver det.

Dernæst vil jeg gerne sige, at det problem, som for mig er det vigtigste, når det drejer sig om bemyndigelseslove, er at påse, at disse love ikke i for høj grad kan komme til at krænke den personlige frihed. Jeg tør ikke sige, at dette lovforslag ikke giver bemyndigelser, som i høj grad kan bruges til at krænke den personlige frihed eller i alt fald sætte meget stærke grænser op omkring den i en given situation. Men man må jo huske, at situationen i sådanne tilfælde i reglen vil være så alvorlig og hensynet til helheden så stærkt, at det må være muligt at kunne handle i helhedens interesse, selv om den enkeltes bevægelsesfrihed begrænses derved.

Det ærede medlem hr. Gelting-Hansen